

THE IMPACT OF GOVERNMENT POLICY ON FIRE SAFETY IN PRIVATE COMPANIES: A CASE STUDY OF D.T. SUN (THAILAND) CO., LTD.

Usa PAYAKKOON^{1*} and Pattama KOMENTCHAROEN¹

1 Graduate College of Management, Sripatum University, Thailand; usa.pay@spumail.net

(Corresponding Author)

ARTICLE HISTORY

Received: 9 June 2025

Revised: 23 June 2025

Published: 7 July 2025

ABSTRACT

The purpose of this research is to 1) study the impact of government policy on fire safety of private companies, 2) study the problems and obstacles of government policy on fire safety of private companies, and 3) propose guidelines for solving and developing fire safety of private companies. The results of the study found that the impact of government policy on fire safety of private companies.

Keywords: Impact, Safety, Government Policy on Fire Safety of Private Companies "Case Study of D.T. Sun (Thailand) Co., Ltd."

CITATION INFORMATION: Payakkoon, U., & Komentcharoen, P. (2025). The Impact of Government Policy on Fire Safety in Private Companies: A Case Study of D.T. Sun (Thailand) Co., Ltd. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 3(7), 86

ผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอุบัติเหตุของ บริษัทเอกชน: กรณีศึกษา บริษัท ดี.ที.ซี (ประเทศไทย) จำกัด

อุษา พยัฆกุล¹ และ ปัทมา โกเมนท์จำรัส¹

1 วิทยาลัยบัณฑิตศึกษาด้านการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีปทุม; usa.pay@spumail.net (ผู้ประพันธ์บรรณกิจ)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอุบัติเหตุของ
บริษัทเอกชน 2) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอุบัติเหตุของ
บริษัทเอกชน 3) เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขและการพัฒนาในด้านความปลอดภัยในการเกิดอุบัติเหตุของบริษัทเอกชน
ผลการศึกษาพบว่า ผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอุบัติเหตุของบริษัทเอกชน

คำสำคัญ: ผลกระทบ, ความปลอดภัย, นโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอุบัติเหตุของบริษัทเอกชน
“กรณีศึกษา บริษัท ดี.ที.ซี (ประเทศไทย) จำกัด”

ข้อมูลอ้างอิง: อุษา พยัฆกุล และ ปัทมา โกเมนท์จำรัส. (2568). ผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยใน
การเกิดอุบัติเหตุของบริษัทเอกชน “กรณีศึกษา บริษัท ดี.ที.ซี (ประเทศไทย) จำกัด”. *Procedia of Multidisciplinary
Research*, 3(7), 86

บทนำ

ในปัจจุบันภัยพิบัติถือเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว พายุ หรือภัยพิบัติที่เกิดจากมนุษย์ เช่น อุบัติเหตุทางอุตสาหกรรม หรือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติเหล่านี้ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งในด้านชีวิต ทรัพย์สิน เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในวงกว้าง ประเทศไทยเองก็ประสบกับภัยพิบัติบ่อยครั้ง โดยเฉพาะในบางภูมิภาคที่มีความเสี่ยงสูงต่อภัยทางธรรมชาติ อาทิ น้ำท่วมซ้ำซากในภาคกลางหรือดินถล่มในภาคเหนือ ความถี่และความรุนแรงของภัยพิบัติที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้การจัดการความเสี่ยงและการเตรียมความพร้อมกลายเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง แต่ภัยพิบัติที่รุนแรงและเกิดความเสียหายและสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินมากที่สุด คือ การเกิดอัคคีภัย อัคคีภัยนับเป็นภัยพิบัติที่ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อม ทั้งในระดับบุคคล ชุมชน และประเทศ โดยเฉพาะในเขตเมืองที่มีความหนาแน่นของประชากรและสิ่งปลูกสร้างสูง ความเสียหายจากอัคคีภัยสามารถเกิดขึ้นได้ภายในระยะเวลาอันสั้น และมักทวีความรุนแรงขึ้นหากขาดมาตรการป้องกันและระงับเหตุที่มีประสิทธิภาพ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอัคคีภัยมีความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นความประมาทของมนุษย์ ความบกพร่องของอุปกรณ์ไฟฟ้า หรือปัจจัยธรรมชาติ เช่น ความร้อนหรือสภาพอากาศแห้งแล้ง และเหตุการณ์ในการเกิดอัคคีภัยไม่เพียงแต่เกิดขึ้นในประเทศไทยอย่างเดียว ในต่างประเทศหลายประเทศก็เกิดเหตุอัคคีภัยที่รุนแรงและเสียหายมากเช่นกัน ตัวอย่างเช่น 1) ญี่ปุ่น เกิดเหตุเพลิงไหม้โรงงานไกล์สนามบินฮานะในกรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 24 พ.ค. 68 ทำให้เที่ยวบินบางเที่ยวล่าช้า 2) อิสราเอล เกิดไฟป่ารุนแรงในหลายพื้นที่ของอิสราเอลเมื่อประมาณปลายเดือนเมษายน-ต้นเดือนพฤษภาคม 68 มีพื้นที่กว่า 3,000 เฮกเตอร์ถูกเผาไหม้ และทางการต้องประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินระดับชาติ 3) เกาหลีใต้ เผชิญกับไฟป่ารุนแรงเมื่อเดือนมีนาคม 68 ทำให้มีผู้เสียชีวิตและบ้านเรือนเสียหาย 4) ตุรกี เกิดเหตุเพลิงไหม้โรงแรมสกีรีสอร์ทในเมืองโบลูทางตะวันตกเฉียงเหนือของตุรกีเมื่อวันที่ 21 ม.ค. 68 ทำให้มีผู้เสียชีวิต 6 ราย และบาดเจ็บ 31 ราย 5) สหรัฐอเมริกา มีรายงานไฟป่าในหลายรัฐ เช่น แคลิฟอร์เนีย, นิวเจอร์ซีย์, นอร์ทแคโรไลนา และมินนิโซตา โดยเฉพาะในแคลิฟอร์เนียที่เผชิญกับไฟป่ารุนแรงและมีผู้เสียชีวิตหลายราย จากสถิติในประเทศไทยที่เกิดอัคคีภัย สรุปสถิติสาธารณภัย ปี 2566 กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.) รายงานว่า มีบ้านและที่อยู่อาศัยเสียหายรวม 4,171 หลัง โดยเป็นบ้านเดี่ยว 2 ชั้นมากที่สุด (2,400 หลัง) รองลงมาคือ บ้านเดี่ยวชั้นเดียว (881 หลัง) สถิติไฟไหม้ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กทม.) (สำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กทม.) ปี 2560 เกิดเหตุ 283 ครั้ง, ปี 2561 เกิดเหตุ 292 ครั้ง, ปี 2562 เกิดเหตุ 326 ครั้ง, ปี 2563 เกิดเหตุ 285 ครั้ง, ปี 2564 เกิดเหตุ 279 ครั้ง (ข้อมูลจาก 3 เดือนแรกพบสาเหตุจากไฟไหม้หญ้า/ขยะ 712 ครั้ง ไฟฟ้าลัดวงจร 104 ครั้ง), ปี 2565 (ม.ค.-พ.ค.) เจ้าหน้าที่เข้าดับเพลิง 131 ครั้ง เขตที่เกิดเหตุบ่อยใน กทม. (ย้อนหลัง 5 ปี) มีนบุรี, บางแค, วัฒนา, จตุจักร, คลองเตย, คลองสามวา, บางกะปิ, ลาดกระบัง, บ่อมปราบศัตรูพ่าย, ภาษีเจริญ อัคคีภัย 2,844 หมู่บ้าน/ชุมชน ในพื้นที่ 76 จังหวัด 643 อำเภอ 1,930 ตำบล พื้นที่กรุงเทพมหานคร 50 เขต 130 แขวง ผู้เสียชีวิต 86 ราย ผู้บาดเจ็บ 311 คน ด้านที่อยู่อาศัยได้รับผลกระทบ 4,171 หลัง ด้านการเกษตรได้รับผลกระทบ 1,924.5 ไร่ ดังนั้นในการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาถึงผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน “กรณีศึกษา บริษัท ดี.ที.ชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” เพื่อศึกษาผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน พร้อมทั้งศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน เพื่อเสนอแนวทางที่เป็นรูปธรรมในการพัฒนาความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน โดยกรณีศึกษาของ บริษัท ดี.ที.ชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนที่ดูแลในด้านความปลอดภัย ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดตามนโยบายความปลอดภัยของภาครัฐ

การทบทวนวรรณกรรม

กฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ.2555 (Ministerial Regulation on Standards for Administration, Management and Operations in Occupational Safety, Health and Environment regarding Fire Prevention and Suppression B.E. 2555) เป็นกฎหมายที่สำคัญในประเทศไทยที่กำหนดข้อปฏิบัติสำหรับนายจ้างและสถานประกอบการ เพื่อให้มีการป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานที่ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัยต่อลูกจ้าง สาระสำคัญของกฎกระทรวงฉบับนี้ ได้แก่ 1) การจัดทำมีระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย กำหนดให้นายจ้างจัดให้มีระบบและอุปกรณ์ป้องกันและระงับอัคคีภัยที่เหมาะสมกับลักษณะของสถานประกอบการ และต้องดูแลให้อุปกรณ์เหล่านั้นอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย 2) การจัดทำแผนป้องกันและระงับอัคคีภัย สถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ต้องจัดทำแผนป้องกันและระงับอัคคีภัย ซึ่งประกอบด้วย การตรวจตรา, การอบรม, การรณรงค์, การป้องกันอัคคีภัย, การดับเพลิง, การอพยพหนีไฟ และการบรรเทาทุกข์ 3) การฝึกซ้อมแผนป้องกันและระงับอัคคีภัย นายจ้างต้องจัดให้มีการฝึกซ้อมแผนป้องกันและระงับอัคคีภัยอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง 4) การฝึกอบรมการดับเพลิงขั้นต้น นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างไม่น้อยกว่าร้อยละ 40 ของจำนวนลูกจ้างในแต่ละหน่วยงานของสถานประกอบการได้รับการฝึกอบรมการดับเพลิงขั้นต้น เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจในการดับเพลิงเบื้องต้น 5) ข้อกำหนดด้านอาคารและทางหนีไฟ กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับความปลอดภัยของอาคารและทางหนีไฟ เพื่อให้ลูกจ้างสามารถอพยพหนีไฟได้อย่างปลอดภัย 6) การป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อน กำหนดมาตรฐานการในการป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งความร้อนต่าง ๆ 7) การจัดการวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิด กำหนดหลักเกณฑ์ในการเก็บรักษาสารเคมีไวไฟและวัตถุระเบิดอย่างปลอดภัย 8) การจัดการของเสียประเภทวัตถุไวไฟ กำหนดแนวทางในการจัดการของเสียที่ติดไฟได้ง่าย 9) การป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่า กำหนดมาตรฐานการในการป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่าที่อาจก่อให้เกิดอัคคีภัย 10) การรายงานและการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยจากอัคคีภัย กำหนดให้มีการรายงานเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอัคคีภัยและการดำเนินการต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงมาตรการความปลอดภัย กฎกระทรวงฉบับนี้มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2556 และเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.2554 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของลูกจ้างในสถานประกอบการและลดความเสี่ยงจากอัคคีภัย

กฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2561 เป็นกฎกระทรวงที่ออกมาเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงเดิมที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการ โดยกฎกระทรวงฉบับนี้ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2561 ได้มีการปรับปรุงและเพิ่มเติมข้อกำหนดบางประการจาก กฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ.2555 สาระสำคัญของกฎกระทรวงเหล่านี้ โดยรวมแล้วมุ่งเน้นไปที่ 1) การจัดทำมีระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย กำหนดให้นายจ้างต้องจัดให้มีระบบต่างๆ เช่น เครื่องดับเพลิง ถึงดับเพลิง ระบบสัญญาณเตือนอัคคีภัย ระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิงอัตโนมัติ (Sprinkler) และดูแลให้อุปกรณ์เหล่านั้นอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน 2) ความปลอดภัยเกี่ยวกับอาคารและทางหนีไฟ กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับโครงสร้างอาคาร ทางหนีไฟ บ้ายบอทางหนีไฟ อุปกรณ์ส่องสว่างฉุกเฉิน และการจัดการทางหนีไฟให้ปลอดภัยและสะดวกในการอพยพ 3) การดับเพลิง กำหนดให้มีการจัดเตรียมอุปกรณ์ดับเพลิง การฝึกอบรมการดับเพลิงขั้นต้นให้แก่ลูกจ้าง และการจัดหน่วยงานรับผิดชอบด้านการดับเพลิง 4) การป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งก่อเกิด กำหนดมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งต่างๆ เช่น แหล่งความร้อน วัตถุไวไฟ วัตถุระเบิด และการจัดการของเสียที่ติดไฟง่าย 5) การจัดการและการดำเนินการ กำหนดให้นายจ้างต้องจัดให้มีการฝึกซ้อมดับเพลิงและฝึกซ้อมอพยพหนีไฟอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง และมีการจัดทำแผนป้องกันและระงับอัคคีภัย รวมถึงการรายงานผลการดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด กฎกระทรวงฉบับที่ 2 พ.ศ.2561 อาจมีการเพิ่มเติมหรือ

แก้ไขในรายละเอียดบางส่วน เช่น ขนาดของตัวอักษรบนป้ายทางหนีไฟ หรือข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับระบบความปลอดภัยอื่นๆ เพื่อให้การป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการมีการมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในการศึกษาจะใช้แนวคิดนโยบายภาครัฐของกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหาร จัดการ และดำเนินการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัยพ.ศ.2555 (ฉบับที่ 1) ซึ่งประกอบไปด้วย 8 หมวด ดังนี้ หมวดที่ 1 บททั่วไป จะทำการศึกษาเกี่ยวกับระบบป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการของนายจ้าง การจัดทำป้ายข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการดับเพลิงและการอพยพหนีไฟ ตลอดจนแผนป้องกันและระงับอัคคีภัยของนายจ้าง ในด้านการตรวจตรา การอบรม การรณรงค์ป้องกันอัคคีภัย การดับเพลิง การอพยพหนีไฟ และการบรรเทาทุกข์ หมวดที่ 2 ความปลอดภัยเกี่ยวกับอาคารและทางหนีไฟ จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดให้มีเส้นทางหนีไฟทุกชั้นของอาคาร และมีระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ อุปกรณ์ส่งสัญญาณและขนาดของตัวหนังสือที่ถูกต้องและชัดเจน มีแหล่งจ่ายไฟฟ้าสำรองเพื่อการหนีไฟในทันทีที่ไฟฟ้าดับ หมวดที่ 3 การดับเพลิง จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดให้มีระบบน้ำดับเพลิงและอุปกรณ์ประกอบเพื่อใช้ในการดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงขั้นต้นได้อย่างเพียงพอในทุกส่วน การดูแลรักษาและตรวจสอบอุปกรณ์ดับเพลิงให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี และการจัดหาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่ใช้ในการดับเพลิงและการฝึกซ้อมดับเพลิงให้เพียงพอกับจำนวนผู้ทำหน้าที่ดับเพลิงนั้น หมวดที่ 4 การป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อน จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อน และการสะสมความร้อนของปล่องระบายควัน หมวดที่ 5 วัตถุไวไฟและวัตถุระเบิด จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการเก็บก๊าซชนิดเคลื่อนย้ายได้ชนิดของเหลวในกรณีที่เกิดก๊าซไว้ภายนอกอาคารและภายในอาคาร และการเก็บวัตถุที่ติดไฟได้ง่ายประเภทไม้ กระดาษ ขนสัตว์ ฟาง โฟม ฟองน้ำสังเคราะห์หรือสิ่งอื่นใดที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน หมวดที่ 6 การกำจัดของเสียที่ติดไฟได้ง่าย จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดให้มีการทำความสะอาดเพื่อมิให้มีการสะสมหรือตกค้างของของเสียที่ติดไฟได้ง่าย การกำจัดของเสียที่ติดไฟได้ง่ายโดยการเผาในเตาเผาที่ออกแบบสำหรับการเผาโดยเฉพาะ หรือการเผาในที่โล่งแจ้งในระบะที่ปลอดภัย หมวดที่ 7 การป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่า จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดให้มีระบบป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่าสำหรับอาคารหรือสิ่งก่อสร้าง และการจัดให้มีมาตรการป้องกันผลกระทบจากฟ้าผ่าเข้าสู่ระบบไฟฟ้าของอาคาร หมวดที่ 8 การดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยจากอัคคีภัยและการรายงาน จะทำการศึกษาเกี่ยวกับ การจัดให้ลูกจ้างไม่น้อยกว่าร้อยละสี่สิบของจำนวนลูกจ้างในแต่ละหน่วยงานของสถานประกอบการรับการฝึกอบรมการดับเพลิงขั้นต้น โดยให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจากกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นผู้ดำเนินการฝึกอบรม โดยศึกษากรณีของการใช้อุปกรณ์ต่างๆในการดับเพลิง การปฐมพยาบาล และการช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน การอพยพหนีไฟออกจากอาคารไปตามเส้นทางหนีไฟ

ว่าที่ ร.ต.ณัฐวุฒิ จำอยู่ (2560) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการงานป้องกันและระงับอัคคีภัย ของโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการงานป้องกันและระงับเหตุอัคคีภัยของโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ เจ้าหน้าที่ในสังกัดโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี ที่ปฏิบัติงานอยู่ในปี 2560 จำนวน 306 คน จำแนกเป็น ข้าราชการ 150 คน พนักงานราชการ 77 คน พนักงานกระทรวงสาธารณสุข 44 คน ลูกจ้างประจำ 20 คน และลูกจ้างชั่วคราว 15 คน การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) ในเดือนพฤษภาคม 2560 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพและวิเคราะห์แบบสอบถามด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.93 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) และ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ศศิธร ธิการ และ ศิริพร นุชสำเนียง (2564) ได้ทำการศึกษา แนวทางการพัฒนาการป้องกันอัคคีภัยของอาคาร 3 กองบัญชาการกองทัพไทย ผลการวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัยและความพร้อมของบุคลากรในอาคาร 3 กองบัญชาการกองทัพไทยในการป้องกันอัคคีภัย และ 2) เพื่อเปรียบเทียบ

ความพร้อมของบุคลากรในอาคาร 3 กองบัญชาการกองทัพไทย โดยผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างคือ ข้าราชการทหารทุกชั้นยศและพนักงานราชการในปีงบประมาณ 2563 จำนวน 199 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้มาใช้บริการแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) คำนวณตามสูตรไม่ทราบจำนวนประชากรของยามาเน่ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการวิเคราะห์สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ข้าราชการและพนักงานส่วนใหญ่เป็นชาย มีอายุระหว่าง 30-40 ปี สถานภาพโสด มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีประสบการณ์การฝึกอบรม 3 ครั้ง และมีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป 2) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัยสาเหตุของการบดบังโทษตามกฎหมายอาญามาตรา 217 คิดเป็นร้อยละ 96 มากที่สุด 3) ผลการวิเคราะห์ความพร้อมของข้าราชการและพนักงานในการป้องกันอัคคีภัย พบว่า ข้าราชการและพนักงานมีความพร้อมด้านเจตคติ ในการป้องกันอัคคีภัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทางด้านจิตใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง

พระยุทธ สุขสวัสดิ์ และ ชมภูษ หนูนา (2563) ได้ทำการศึกษา แนวทางการขับเคลื่อนกลไกภาครัฐในการจัดการอัคคีภัย ของจังหวัดนนทบุรีการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พรรณนาการจัดการอัคคีภัยตามแนวทางกลไกภาครัฐของจังหวัดนนทบุรี 2) ระบุปัญหาและอุปสรรคในการจัดการอัคคีภัย และ 3) สร้างแนวทางในการขับเคลื่อนกลไกภาครัฐในการจัดการอัคคีภัย วิธี วิจัย วิจัย ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบกรณีศึกษา โดยศึกษาจากเอกสารหลักฐานการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง จำนวนทั้งสิ้น 27 คน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์แบบอุปนัย ผลการวิจัย พบว่า 1) การจัดการอัคคีภัยเป็นไปตามแนวทางกลไกภาครัฐ ประกอบด้วยด้านการวางแผน มีการจัดทำแผนแม่บทป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของจังหวัดนนทบุรี และส่งมอบให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปจัดทำเป็นแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านการนำแผนไปปฏิบัติ มีการติดตั้งอุปกรณ์เครื่องมือในการป้องกันและระงับอัคคีภัยและฝึกอบรมให้กับชุมชนและมีหน่วยงานต่างๆ ให้การสนับสนุนเมื่อเกิดอัคคีภัยขึ้น ด้านการตรวจสอบ มีการจัดตั้งคณะทำงานและมีหน่วยงานกลางตรวจสอบการปฏิบัติงานของหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ และด้านการปรับปรุงการปฏิบัติให้มีความเหมาะสม มีการทบทวนการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง ปรับปรุงรูปแบบการประชาสัมพันธ์ให้มีความสอดคล้องกับลักษณะของปัญหา 2) ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการอัคคีภัยที่สำคัญส่วนหนึ่ง คือ ปัญหาด้านการเข้าถึงพื้นที่ มีข้อจำกัดด้านจราจรบนท้องถนนและความหนาแน่นของการจราจร ปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ที่ใช้ในการเข้าระงับเหตุ และไม่มีการบำรุงรักษาอุปกรณ์เหล่านั้น และปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมของประชาชน และ 3) แนวทางในการขับเคลื่อนกลไกภาครัฐในการจัดการอัคคีภัยของจังหวัดนนทบุรีที่สำคัญ คือ การสร้างเครือข่ายชุมชนเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงาน ควรบูรณาการหน่วยงานภาครัฐในการจัดหาอุปกรณ์ให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการร่วมกิจกรรมด้านการป้องกันและบรรเทาอัคคีภัย

นายณัฐพงศ์ ลิ้มสิงหสุวรรณ (2562) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการด้านความปลอดภัยของศูนย์เอนเนอร์ยี่คอมเพล็กซ์ การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกองค์กรในด้านความปลอดภัยของศูนย์เอนเนอร์ยี่คอมเพล็กซ์ 2) ความสำเร็จในการจัดการด้านความปลอดภัยของศูนย์เอนเนอร์ยี่คอมเพล็กซ์ 3) ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการด้านความปลอดภัยของศูนย์เอนเนอร์ยี่คอมเพล็กซ์ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ พนักงานหรือบุคคลที่เข้ามาปฏิบัติงานภายในศูนย์ประมาณ 5,000 คนต่อวัน อ้างอิงข้อมูลจากระบบประตูกัน เป็ด-ปิด อัตโนมัติ คำนวณขนาดตัวอย่างด้วยสูตรของทาโร ยามาเน่ ได้จำนวนตัวอย่าง 371 ตัวอย่าง ทำการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวกโดยจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อ 1) ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกองค์กรโดยรวม อยู่ในระดับมากในทุกด้าน 2) ความสำเร็จในการจัดการด้านความปลอดภัย

ของศูนย์เอนเนอร์ยีคอมเพล็กซ์อยู่ในระดับมากทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปฏิบัติสอดคล้องเป็นไปตามตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพที่สำคัญ ข้อตกลงระดับการให้บริการที่กำหนดไว้ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านผู้ใช้อาคารมีความรู้สึกปลอดภัยในการใช้อาคาร ในขณะที่ด้านการป้องกันการเกิดเหตุฉุกเฉิน มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 3) ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดการด้านความปลอดภัยของศูนย์เอนเนอร์ยีคอมเพล็กซ์ คือ ด้านบุคลากร ด้านวัสดุเครื่องจักร ด้านคุณธรรม ด้านวิธีการดำเนินการ ด้านกฎหมาย ข้อกำหนด ด้านสถานการณ์ทางการเมือง และ ด้านสภาพเศรษฐกิจและสังคม โดยมีอำนาจการทำนายร้อยละ 74 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ บุคลากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ บุคลากรของบริษัท ดี.ที.ชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ประกอบด้วย ประธานบริษัท กรรมการบริษัท พนักงานทั่วไป ครูฝึกอบรมดับเพลิงที่มีอายุงานน้อยกว่า 5 ปี ครูฝึกอบรมดับเพลิงที่มีอายุงานมากกว่า 5 ปี จำนวน 8 คน ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยใช้แบบสัมภาษณ์ จากนั้นนำผลที่ได้มาทำการประมวลผลข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาข้อสรุป เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน “กรณีศึกษา บริษัท ดี.ที.ชั่น (ประเทศไทย) จำกัด” รวมถึงเพื่อศึกษาผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน ปัญหา อุปสรรค และเสนอแนวทางแก้ไขและการพัฒนาในด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน

ประธานบริษัท	1 ท่าน
กรรมการบริษัท	1 ท่าน
พนักงานทั่วไป	1 ท่าน
ครูฝึกอบรมดับเพลิงที่มีอายุงานน้อยกว่า 5 ปี	2 ท่าน
ครูฝึกอบรมดับเพลิงที่มีอายุงานมากกว่า 5 ปี	3 ท่าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นบุคลากรของบริษัท ดี.ที.ชั่น (ประเทศไทย) จำกัด 8 ราย โดยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ประธานบริษัท จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1 กรรมการบริษัท จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1 พนักงานทั่วไป จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1 ครูฝึกอบรมดับเพลิงที่มีอายุงานน้อยกว่า 5 ปี จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 2 ครูฝึกอบรมดับเพลิงที่มีอายุงานมากกว่า 5 ปี จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 3 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 6 รองลงมาคือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 2 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานระหว่าง 1-10 ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 7 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 30 ปี จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 1

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาวิจัยเรื่องผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน “กรณีศึกษา บริษัท ดี.ที.ชั่น (ประเทศไทย) จำกัด”เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่มุ่งเน้นการวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน รวมถึงการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาในด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ ผลกระทบนโยบายภาครัฐด้านความปลอดภัยในการเกิดอัคคีภัยของบริษัทเอกชน “กรณีศึกษา บริษัท ดี.ที.ซัน (ประเทศไทย) จำกัด” ประกอบด้วยหมวดหลักๆ ดังนี้ หมวดที่ 1 หมวดทั่วไป, หมวดที่ 2 หมวดความปลอดภัยเกี่ยวกับอาคารและทางหนีไฟ, หมวดที่ 3 หมวดการดับเพลิง, หมวดที่ 4 การป้องกันอัคคีภัยจากแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อน, หมวดที่ 5 วัสดุไวไฟและวัสดุระเบิด, หมวดที่ 6 การกำจัดของเสียที่ติดไฟได้ง่าย, หมวดที่ 7 การป้องกันอันตรายจากฟ้าผ่า, หมวดที่ 8 การดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยจากอัคคีภัยและการรายงาน

เอกสารอ้างอิง

กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.). (2555). *กฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหาร จัดการ และ ดำเนินการด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับ อัคคีภัย (พ.ศ.2555)*.

กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย (ปภ.). (2561). *กฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหาร จัดการ และ ดำเนินการด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับการป้องกันและระงับ อัคคีภัย (ฉบับที่ 2) (พ.ศ.2561)*.

ณัฐภูมิท์ จำอยู่, ว่าที่ ร.ต. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการงานป้องกันและระงับอัคคีภัย ของ โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จังหวัดปราจีนบุรี. *วารสารวิชาการ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ, 13(2)*.

ธนารักษ์ ผาติสุวัฒน์. (2562). แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการลดความเสี่ยงจากอัคคีภัยสำหรับอาคารเสี่ยงภัย ประเภทโรงแรมหรูพลาซ่าในพื้นที่เขตพัฒนา. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจและกิจการ สาธารณะ), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พระยุกท สุขสวัสดิ์ และ ชมภูนุช หุ่นาค. (2563). แนวทางการขับเคลื่อนกลไกประชารัฐในการจัดการอัคคีภัยของ จังหวัดนนทบุรี. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 10(2), 31-42*.

ศศิธร ธิการ และ ศิริพร นุชสำเนียง. (2564). แนวทางการพัฒนาการป้องกันอัคคีภัยของอาคาร 3 กองบัญชาการ กองทัพอากาศ. *วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร, 12(2), 64-80*.

Data Availability Statement: The raw data supporting the conclusions of this article will be made available by the authors, without undue reservation.

Conflicts of Interest: The authors declare that the research was conducted in the absence of any commercial or financial relationships that could be construed as a potential conflict of interest.

Publisher's Note: All claims expressed in this article are solely those of the authors and do not necessarily represent those of their affiliated organizations, or those of the publisher, the editors and the reviewers. Any product that may be evaluated in this article, or claim that may be made by its manufacturer, is not guaranteed or endorsed by the publisher.

Copyright: © 2025 by the authors. This is a fully open-access article distributed under the terms of the Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0).